

dan Henvisning fuldkommen hen i Vejret. Og Spørgsmaalet maa dog interessere ogsaa det ærede Medlem Hr. Pinstrup som Repræsentant for Befolkningen paa Landet, thi det angaar ikke blot Bybefolkningen, det angaar ogsaa Landbefolkningen.

Hvad vil det ærede Medlem have, man skal gøre med Ungdommen? En Nation kan ikke henvise sine unge til at gaa paa Landevejen, gaa Tiggergang fra Landsby til Landsby. Det kan gaa for en Tid, men det kan ikke gaa for en Periode. Nogle henviser Ungdommen til, at den kan udvandre. Udvandringsproblemet er sat paa Dagsordenen, der er talt om det i Studenterforeningen, og der er skrevet om det. Men ingen har kunnet give Anvisning paa, hvor det Land er, hvortil man kan udvandre og finde Erhverv. Jeg anser Udvandringsspørgsmaalet for at være et af de Spørgsmaal, man længst muligt maa søge at holde sig fra Livet. Ikke paa den Maade, at man ikke skulde endog med Glæde se paa, at unge Mænd med Lyst til at prøve, hvorledes Forholdene er i andre Lande, vover sig ud. Men derfra og til at sætte Udvandring i System, saaledes at man ligefrem eksporterer hele Skibsladninger af Mennesker, er der et uhyre langt Spring.

Et Land, der har Kolonier, kan opfordre sin Ungdom til at udvandre til disse, for saa vidt der findes Erhvervsmuligheder der. England kan sende Titusinder, Hundredtusinder af sine unge Mænd, der ikke findes Beskæftigelse for i England, til sine oversøiske Besiddelser, de er dog fremdeles saa at sige i England, og de er derfor ikke gaaet tabt for Nationen; saa længe det engelske Imperium holder, og det holder forhaabentlig frem i Tiden, vil England intet direkte Tab have ved at sende sine unge Mænd ud. Men Danmark har ingen Kolonier, hvortil Ungdommen kan henvises. I det store og hele er den Ungdom, der forlader Danmark, for steds tabt for Landet. Man behøver blot at henvise til Sønderjylland for at klargøre Befolkningen, hvad det betyder, at Udvandringen tager et unaturligt Omfang. Det er en af de store Svagheder, som den sønderjydske Landsdel har lidt af, at dens Ungdom rejste bort. Enhver, der kender Forholdene i Sønderjylland, vil indrømme, at det har været en uhyre Svækkelse af Landet ogsaa i økonomisk Henseende, at Ungdommen i en Periode vandrede ud i Stedet for at blive hjemme og tage Kampen for Tilværelsen op og tage Kampen op sammen

med dem, der blev hjemme, mod det Fremmedherredømme, som man sukkede under.

Industrien i Danmark har hidtil konkurreret, den har i Ly af den moderate Toldbeskyttelse, og for nogle Industriers Vedkommende helt uden Toldbeskyttelse, kæmpet sig frem til den høje Stilling, som dansk Industri faktisk maa siges at indtage overfor Ulandet. Men overfor de fuldkommen abnorme Forhold, der nu er, kan visse Dele af Industrien ikke kæmpe, og hvis man ikke vil se det, som er bygget op ved møjsommeligt Arbejde, ved Flid og Dygtighed, hensmuldre, ødelægges, er der ikke andet at gøre for Nationen end at prøve paa i en Overgangsperiode at yde den Hjælp, der er fornøden, for at vi kan komme over Vanskelighederne. Det har intet som helst med Toldbeskyttelse i dette Ords almindelige Betydning at bestille. Spørgsmaalet er kort og godt: Skal det danske Folk selv udføre sit Arbejde, eller skal vi betale fremmede for at gøre det. Jeg anser det for aldeles givet, at det i en overskuelig Tid ikke er muligt at sende nogen af Arbejderne ud af Landet. Nu kan enhver sige sig selv, at en Nation ingen Fordel kan have af, at dens Arbejdere gaar med Hænderne i Lommen, medens de Arbejder, vi skal have udført, de Maskiner, vi skal have, hvad enten det er Landbruget eller andre, der skal have dem, de Cigarer, vi ryger, hvad enten det nu er det ærede Medlem Hr. Pinstrup eller andre, der ryger dem, det Fodtøj, vi slider, hvad enten det nu er den ene eller den anden Klasse, der slider det, udføres i Ulandet. At betale Ulandet for at udføre Arbejdet derved og selv gaa med Hænderne i Lommen er — det kan man sige sig selv — nationaløkonomisk set til det største Fordærv og kan ikke føre til andet end fuldkommen økonomisk Ruin. Dertil kommer, at det ogsaa moralsk er uhyre forkasteligt. Man kan lade nogle Arbejdere gaa ledige i nogle Maaneder, men man kan ikke lade dem gaa ledige i hele Aar og henvise dem til udelukkende at leve af den Understøttelse, de kan faa ved at melde sig til Hjelpekasserne eller Arbejdsløsheds-kasserne og til syvende og sidst Fattigvæsenet.

Jeg vil minde det ærede Medlem Hr. Pinstrup, og for øvrigt ogsaa andre, om, at vi har gennemlevet en meget betydelig industriel Udvikling her i Danmark. At Udviklingen er fortsat fra Aar til Aar, vil man se af de Tal, der foreligger. I 1897 var der 270 000 Mennesker over 14 Aar, der var beskæftigede ved industriel Virk-